

KEVEYS

STEPHEN
KING

TAMMI

”KUTKUTTAVA KERTOMUS JOKA POHTII, MITEN IHMEESSÄ TÄHÄN ON TULTU.”

ASSOCIATED PRESS

STEPHEN KING

KEVEYS

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Elevation* ilmestyi 2018 Yhdysvalloissa.

Copyright © Stephen King 2018

Suomenkielinen laitos © Ilkka Rekiaro ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1298-2

Richard Matheson *ajatellen*

I. LUKU

Paino putoaa

Scott Carey koputti Ellisin huoneiston oveen ja Bob Ellis (kaikki Highland Acresissa kutsuivat häntä edelleen tohtori Bobiksi, vaikka hän oli jäänyt eläkkeelle viisi vuotta aiemmin) päästi hänet sisään. ”Jaaha, Scott. Siinähan sinä olet, kellon lyömällä kymmeneltä. Kuinka voin auttaa?”

Scott oli iso mies, 193 senttiä sukkasillaan, ja mahaakin oli. ”En ole varma. Saattaa olla väärä hälytys, mutta... olen huolissani. Toivottavasti tämä ei ole iso juttu, vaan saattaahan tuo ollakin.”

”Sellainenko juttu, josta et välitä puhua omalääkärille?” Ellis oli 74-vuotias. Hänellä oli harva harmaa tukka, ja hän ontui vain sen verran, ettei vauhti kärsinyt tenniskentällä – siellä hän ja Scott olivat ystäväystyneet. He eivät olleet läheiset ystävät, mutta ystävät kumminkin.

”Kävin minä vastaanotolla”, Scott selitti, ”ja minut tutkittiin. Viime kerrasta olikin aikaa. Verenkuva, virtsa, eturauhanen, hela hoito. Kaikki oli reilassa. Kolesteroli hiukan koholla, mutta normaalin rajoissa. Olin huolissani diabeteksestä. Nettitohtorin mukaan se oli todennäköisin selitys.”

Mutta ei vaatteille. Niistä ei nimittäin ollut mitään nettitohtorin sivuilla eikä muillakaan verkkosivuilla. Niillä ei ollut mitään tekemistä diabeteksen kanssa.

Ellis ohjasi Scottin olohuoneeseen, jonka iso erkkeri-ikkuna antoi neljännelletoista viheriölle. Golfkenttä kuului Castle Rockin aidattuun naapurustoon, jossa Ellis ja hänen vaimonsa nykyisin asuivat. Tohtori Bob golfasi aika ajoin, mutta viihtyi paremmin tenniskentällä. Hänen vaimonsa sen sijaan piti golfista, ja Scott arveli pariskunnan muuttaneen tänne juuri siitä syystä. He talvehtivat samantapaisissa golfkentän ympärille rakennetuissa puitteissa Floridassa.

Ellis sanoi: ”Jos etsit Myraa, hän on metodistinaisten kokoontumisessa. Tai sitten jonkin komitean istunnossa. Huomenna hän lähtee Portlandiin Uuden Englannin sienitieteellisen yhdistyksen kokoukseen. Se nainen on aina menossa. Riisupa takki, paina puuta ja kerro mitä sinulla on sydämelläsi.”

Oli vasta lokakuun alku eikä erityisen koleaa, mutta Scottilla oli yllään North Facen parka. Kun

hän riisui sen ja laski sen sohvalle, taskuista kuului kilinää.

”Saako olla kahvia? Tai teetä? Uskon, että keittiöstä löytyy viineri, jos...”

”Minun painoni putoaa”, Scott tokaisi. ”Se minulla on sydämelläni. Ja tämä on tiedätkö aika hassu juttu. Ennen kiersin kylpyhuoneen vaa’an kaukaa, koska en ole kymmeneen vuoteen ilahtunut sen kertomista uutisista. Nyt hyppään vaa’alle ensi töikseni joka aamu.”

Ellis nyökkäsi. ”Vai niin.”

Scott tuumi, että tohtorilla ei ollut aihetta karttaa vaakaa. Hän oli laiha kuin viulunkieli, kuten Scottin mummu olisi sanonut. Ellis varmaan eläisi vielä kaksikymmentä vuotta, ellei vetäisi pakasta mustaa-pekkaa. Saattaisipa yltää satavuotiaaksi.

”Ymmärrän hyvin vaa’an välttelyn, näin sitä tämän tästä, kun pidin vastaanottoa. Oireyhtymää oli myös päinvastaista: pakonomaista punnitsemista. Yleensä bulimikoissa ja anorektikoissa. Sellaiselta sinä et kyllä näytä.” Bob kumartui ja risti kätensä ruipeloiden polviensa väliin. ”Ymmärräthän sinä, että minä olen eläkkeellä? Voin antaa neuvoja, mutta en määrätä hoitoa tai lääkkeitä. Ja neuvoni tulee luultavasti olemaan, että mene uudestaan omalääkäriillesi ja kakista kaikki ulos.”

Scott hymyili. ”Lääkäriini kai haluaisi minut saman tien sairaalaan kokeisiin. Mutta viime kuussa

sain ison työtilauksen – suunnittelen yhdelle tavara-
taloketjulle linkitettyjä sivustoja. Yksityiskohtiin
menemättä voin sanoa, että se on toiveiden täytty-
mys. Minulla kävi tuuri, että sain sen. Se on minulle
iso juttu, ja pystyn hoitamaan sen muuttamatta pois
Castle Rockista. Mahtavaa, kun voi nykyisin tehdä
etätöitä.”

”Mutta et pysty tekemään sitä sairaana”, Bob
sanoi.”Scott, sinä olet fiksu mies ja varmasti ymmär-
rät, ettei diabetes ole ainoa selitys laihtumiseen.
Se voi olla myös syövän merkki. Ja monen muun.
Kuinka paljon painosi on pudonnut?”

”Neljätoista kiloa.” Scott katsoi ikkunasta valkoi-
sia golfautoja, jotka liikkuvat vihreällä nurmella
sinisen taivaan alla. Valokuvana se olisi sopinut
Highland Acresin kotisivulle. Hän oli varma, että
yhteisöllä oli sivusto – kaikillahan nykyään oli, jopa
tienvarsikokuilla, joissa myytiin omenoita ja mais-
sintähkiä – mutta hän ei ollut sitä suunnitellut. Hän
oli siirtynyt isommille apajille.”Tähän mennessä.”

Bob Ellis virnisti näyttäen hampaita, jotka olivat
vielä hänen omansa. ”Onhan se aika lailla, mutta
veikkaisin, että sinulla on varaa menettää sen verran.
Olet tenniskentällä ketterä isoksi kaveriksi ja käyt
salilla, mutta ylipaino kuormittaa sydämen lisäksi
koko systeemiä. Kuten varmasti tiedät. Nettitohto-
rin ansiosta.” Sen sanoessaan Bob pyöritti silmiään,
ja Scott hymyili. ”Paljonko painat tällä hetkellä?”

”Arvaa”, Scott sanoi.

Bob naurahti. ”Tivolissako tässä ollaan? Mitä on palkinnoksi?”

”Kuinka pitkään pidit vastaanottoa, 35 vuottako?”
”42.”

”Älä siis suotta kainostele, olet punninnut tuhansia potilaita tuhannet kerrat.” Scott nousi. Hän oli pitkä, kookas mies yllään flanellipaita ja jalassa farkut ja kuluneet työkengät. Hän näytti enemmän metsurilta tai karjapaimenelta kuin verkkosivujen suunnittelijalta. ”Arvaa, paljonko painan. Puhutaan kohtalostani myöhemmin.”

Tohtori Bob katsasti ammattimiehen silmällä 193-senttistä Scott Careyta, joka kengät jalassa lähenteli 197:ää. Hän kiinnitti erityistä huomiota vyön yllä pullottavaan mahaan ja pitkiin reisilihaksiin, jotka olivat vahvistuneet jalkaprässissä ja kyykkylaitteissa, joita tohtori Bob nykyisin vältti. ”Avaa paidannapit ja levitä paitaa.”

Scott teki niin paljastaen harmaan t-paidan, jonka rinnassa luki MAINEN YLIOPISTON LIIKUNTATIETEEN LAITOS. Bob näki leveän, lihaksikkaan rintakehän, johon oli kuitenkin kehittynyt rasvakudosmuodostumat. Näsäviisaat kutsuivat niitä äijätisseiksi.

”Sanoisin, että...” Ellis mietti, sillä haaste oli saanut hänet uteliaaksi. ”Sanoisin, että 110 kiloa, ehkä pari kiloa enemmän. Toisin sanoen sinun on täytynyt painaa ainakin 120 kiloa ennen kuin aloit laih-

tua. Täytyy myöntää, ettei se näkynyt tenniskentällä. En olisi arvannut, että painoit niin paljon.”

Scott muisti, kuinka tyytyväinen hän oli ollut uskallettuaan vihdoinkin astua vaa’alle aiemmin siinä kuussa. Suorastaan ilahtunut. Sen jälkeen jatkunut painonlasku oli kyllä huolestuttavaa, mutta ei hirveän huolestuttavaa. Sitä vastoin vaatejuttu oli pelottava. Ilman nettitohtoriakin tiesi, että vaatejuttu oli enemmän kuin eriskummallinen, se oli suorastaan järkyttävä.

Ulkona golfauto ajoi ohi. Siinä istui kaksi keskiikäistä miestä. Toisella oli vaaleanpunaiset housut, toisella vihreät, ja molemmat olivat ylipainoisia. Scott ajatteli, että heidän olisi kannattanut jättää auto klubille ja kiertää kenttä jalan.

”Scott”, tohtori Bob sanoi. ”Kuunteletko vai oletko muissa maailmoissa?”

”Kuulolla ollaan”, Scott vastasi. ”Kun viimeksi pelasimme tennistä, minä todella painoin 110 kiloa. Tiedän sen, koska silloin viimeinkin kävin vaa’assa. Päätin, että oli aika pudottaa muutama kilo. Aloin hengästyä pahan kerran jo kolmanteen erään mennessä. Mutta tänä aamuna painoin 96 kiloa.”

Scott istuutui taas parkansa viereen (siitä kuului jälleen kilinää). Bob katsoi häntä tarkkaan. ”Minusta sinä et näytä 96-kiloiselta. Anteeksi vain, mutta sinä näytät aika lailla painavammalta.”

”Mutta terveeltä?”

”Kyllä.”

”En sairaalta.”

”Et. Ainakaan päälle päin, mutta...”

”Onko sinulla vaakaa? Varmasti on. Punnitaanpa minut.”

Tohtori Bob mietti, voisiko Scottin varsinainen ongelma olla harmaassa aineessa kulmakarvojen takana. Hänen kokemuksensa mukaan lähinnä naiset olivat neuroottisia painostaan, mutta sattui sitä miehillekin. ”Hyvä on, tehdään niin. Tule perässä.”

Bob ohjasi hänet työhuoneeseen, jossa oli paljon kirjahyllyjä. Yhdellä seinällä oli kehystetty anatominen piirros ja toisella rivi tutkintotodistuksia. Scott katsoi pitkään Ellisin tietokoneen ja tulostimen välissä olevaa paperipainoa. Bob seurasi katsetta ja naurahti. Hän otti pääkallon pöydältä ja heitti sen Scottille.

”Muovia eikä luuta, joten se ei mene rikki vaikka pudottaisit sen. Sain sen lahjaksi vanhimmalta lapsenlapseltani. Poika on kolmetoista, toisin sanoen nähdäkseni mauttomien lahjojen luvatussa iässä. Astuhan tänne niin nähdään, miten sen painon kanssa on.”

Nurkassa oli mekaaninen pylväsvaaka, jonka tangossa oli kaksi punnusta, iso ja pieni. Niitä siirtämällä tangon sai tasapainoon. Ellis taputti laitetta. ”Kun suljin vastaanoton keskustassa, säilytin vain tuon seinällä olevan anatomisen piirustuksen

ja tämän. Se on Seca, eikä hienompaa potilasvaakaa ole tehty kuuna päivänä. Sain sen lahjaksi vaimoltani kauan sitten, ja usko huviksesi, ettei häntä ole koskaan syytetty mauttomaksi. Tai kitsaaksi.”

”Onko se tarkka?”

”Sanotaan vaikka niin, että jos punnitsisin siinä kymmenen kilon jauhosäkin ja se näyttäisi yhdeksää ja puolta, menisin Hannafordille ja vaatisin rahani takaisin. Riisu kengät jalasta, jos haluat edes osapuulleen oikean painon. Ja miksi tulit takin kanssa?”

”Kohta näet.” Scott ei riisunut kenkiä vaan veti vieläpä parkan päälleen, ja taas kuului taskuista kilinä. Nyt hän oli täysissä pukeissa, ja olisi tarjennut niissä ulkona paljon kylmempänäkin päivänä. Hän astui vaa’alle.”No niin.”

Kenkien ja takin painon huomioon ottaen Bob siirsi vastapainon 114 kilon kohdalle, ensin liu’utti punnusta ja sitten sysäsi sitä pikkuriikkisen kerrallaan. Vaa’an tangon osoitin ohitti 110, 105 ja 100 kilon kohdan, mitä tohtori Bob olisi pitänyt mahdollisena. Viis takista ja kengistä. Scott Carey näytti painavammalta. Bob ajatteli, että saattoi erehtyä arviossaan muutaman kilon, mutta hän oli punninnut niin monta ylipainoista miestä ja naista, ettei voinut erehtyä näin pahasti.

Vaaka asettui 96 kiloon.

”Katsos mokomaa”, tohtori Bob sanoi. ”Pitää kutsua joku vakaamaan tämä vehje.”

”Tuskinpa”, Scott sanoi. Hän astui vaa’alta ja työnsi kätensä takintaskuun. Hän otti kummastakin kourallisen 25 sentin kolikkoja. ”Olen pitänyt näitä vanhassa potassa vuosikausia. Se oli melkein täynnä, kun Nora lähti. Minulla on varmaan parin kilon painosta metallia kummassakin taskussa ellei enemmänkin.”

Ellis pysyi vaiti. Hän oli mennyt sanattomaksi.

”Käsitätkö nyt, miksen halunnut mennä tohtori Adamsin vastaanotolle?” Scott päästi kolikot kilisemään iloisesti takaisin taskuihin.

Ellis löysi ääneensä. ”Ymmärsinkö oikein, että saat saman painon kotivaa’alla?”

”Täsmälleen. Se on Ozeri-merkkinen kylpyhuonevaaka eikä ehkä niin hyvä kuin tämä tässä, mutta olen testannut sitä ja se on tarkka. Katsopas tätä. Yleensä tykkään riisuutuessa kuunnella stripteasemusiikkia, mutta taidan pärjätä ilmankin, onhan me nähty toisemme klubin pukuhuoneessa.”

Scott riisui parkan ja ripusti sen tuolin selälle. Sitten hän otti tukea tohtori Bobin kirjoituspöydästä ensin toisella ja sitten toisella kädellä ja riisui kengät. Seuraavaksi hän kuori päältään flanellipaidan. Hän avasi vyön ja riisui farkut jalasta. Hänellä oli enää päällään bokserit, t-paita ja sukat.

”Voisin riisua nämäkin”, Scott sanoi, ”mutta eiköhän pointti tule selväksi näinkin. Tämä seikka katso minun säikäytti. Vaatejuttu. Siksi halusin puhua

ystävälle, joka osaa pitää suunsa kiinni, enkä oma-lääkärille.” Hän osoitti lattialle laskemiaan vaatteita ja kenkiä ja sitten takkia, jonka taskut riippuivat raskaina. ”Mitä sanoisit, paljonko nuo painavat?”

”Ai jos kolikot lasketaan? Ainakin kuusi. Ehkä jopa seitsemän. Haluatko punnita ne?”

”En”, Scott vastasi.

Hän astui uudestaan vaa’alle. Punnuksia ei tarvinnut siirtää. Tanko asettui suoraan 96 kilon kohdalle.

Scott pukeutui. Palattiin olohuoneeseen. Tohtori Bob kaatoi heille shotit Woodford Reservea, eikä Scott pannut vastaan, vaikka kello oli vasta kymmenen. Hän kulautti lasinsa kerralla, ja viski sytytti mahaan miellyttävän valkean. Ellis maistoi kaksi kertaa varovasti, kuin kokeillakseen laatua, ja nakkasi loput kerralla huiviin. ”Se on tiedätkö mahdollontta”, hän sanoi laskiessaan tyhjän lasin pienelle pöydälle tuolinsa viereen.

Scott nyökkäsi. ”Siinä on toinen syy, miksen mennyt tohtori Adamsin juttusille.”

”Koska tieto kirjattaisiin järjestelmään”, Ellis sanoi. ”Siitä jäisi jälki. Ja olet oikeassa, hän olisi vaatinut sinua kokeisiin selvittääkseen, mistä on kyse.”

Scott piti sanaa *vaatinut* liian lieväenä, mutta ei huomauttanut siitä tohtori Bobille. Tohtori Adamsin vastaanotolla hänen päähänsä oli putkahtanut sana *tutkintavankeus*. Silloin hän oli päättänyt pitää

suunsa kiinni ja puhua Adamsin sijasta eläköityneelle lääkärikaverilleen.

”Sinä *näytät* siltä kuin painaisit 110 kiloa”, Ellis sanoi. ”Tuntuuko sinusta siltä?”

”Ei oikeastaan. Minulla oli hiukan... mmm... *punkero* olo, kun painoin 110 kiloa. Se ei taida olla oikea adjektiivi, mutta sen paremmin en osaa sanoa.”

”Minusta se on osuva sana”, Ellis sanoi, ”löytyy se sanakirjasta adjektiivina tai ei.”

”Kyse ei ollut pelkästään ylipainosta, vaikka tiesinhän minä, että olen ylipainoinen. Lisäksi oli ikä ja...”

”Avioero?” Ellis kysyi lempeästi erityiseen tohtori Bobin tapaansa.

Scott huokaisi. ”Se myös, kyllä. Ero varjostaa elämäni. Tilanne on nyt parempi, minä voin paremmin, mutta se vaivaa edelleen. Mitä sitä kiistämään. En kuitenkaan missään vaiheessa voinut fyysisesti huonosti, harrastin yhä liikuntaa kolmesti viikossa enkä koskaan hengästynyt ennen kolmatta erää, mutta olo oli... punkero. Ja nyt ei ole, ainakaan niin kovasti.”

”Virtaa on enemmän.”

Scott mietti ja pudisti päätään. ”Ei varsinaisesti. Pikemminkin tuntuu siltä, että se virta, mitä minulla on, riittää pitemmälle.”

”Olo ei ole vetämätön? Eikä väsynyt?”

”Ei.”

”Ja ruokahalu on tallella?”

”Syön kuin hevonen.”

”Vielä yksi kysymys, ja pahoittelen, mutta minun on pakko kysyä.”

”Kysy pois. Mitä vain.”

”Eihän tämä vain ole mikään metku? Ethän sinä yritä vetää vanhaa eläköitynyttä puoskaria höplästä?”

”En missään nimessä”, Scott vakuutti. ”Taitaa olla turha kysyä, onko sinulla ikinä ollut toista samanlaista potilasta, mutta oletko lukenut tällaisesta?”

Ellis pudisti päätään. ”En voi olla miettimättä vaatteitasi. Ja taskujesi kolikoita.”

Nyt meitä on kaksi, Scott ajatteli.

”Eihän kukaan voi painaa saman verran alasti ja vaatteet päällä. Se on yhtä varma tosiasia kuin painovoima.”

”Voisitko etsiä joistakin lääketieteen sivustoista, onko olemassa muita samanlaisia tapauksia? Edes suunnilleen samanlaisia?”

”Voin ja aionkin etsiä, mutta sanon jo nyt, ettei tällaista tapausta löydy.” Ellis empi. ”Tämä juttu ei kuulu minun kokemuspäiriini, ja sanoisin jopa, ettei se kuulu *ihmiskunnan* kokemuspäiriin. Hemmetti vieköön, haluaisin sanoa, että tämä on mahdotonta. Siinä tapauksessa nimittäin, että sinun ja minun vaakani näyttävät oikein, eikä minulla ole syytä otaksua, etteivätkö ne näyttäisi. Scott, mitä

sinulle on tapahtunut? Mistä tämä alkoi? Oletko... mmm... vaikka altistunut säteilylle? Tai hengittänyt vahingossa jotain tuntematonta hyönteismyrkyä? Mieti.”

”Olen minä kuule miettinyt. Enkä keksi selitystä. Mutta yksi asia on varma: voin nyt paremmin, kun sain jutella sinun kanssasi. Enkä enää vatvo asiaa yksinäni.” Scott nousi ja otti takkinsa.

”Mihin sinä menet?”

”Kotiin. Pitää rustata niitä verkkosivuja. Ne ovat iso juttu. Vaikka täytyy sanoa, etteivät ne tunnu enää yhtä isolta jutulta.”

Ellis saattoi hänet ovelle. ”Sanoit huomanneesi, että paino laski tasaisesti. Hitaasti mutta varmasti.”

”Aivan. Puolisen kiloa päivässä.”

”Vaikka syöt miten paljon.”

”Kyllä”, Scott sanoi. ”Ja mitä jos tämä jatkuu?”

”Ei jatku.”

”Mistä sinä sen tiedät? Jos tämä ei kuulu ihmiskunnan kokemuspiiriin?”

Siihen tohtori Bob ei osannut vastata.

”Bob, älä sitten hiisku tästä muille, ethän?”

”En, jos lupaat kertoa minulle, miten pärjäilet. Olen huolissani.”

”Onnistuu.”

He seisoivat kuistilla vierekkäin ja ihailivat säätä. Se oli kaunis. Ruska oli lähes hehkeimmillään ja rinteet kylpivät väriloistossa. ”Siirtyäkseni ylevästä

alavaan”, tohtori Bob sanoi, ”miten sinulla menee naapuriesi kanssa? Niiden ravintolarouvien? Kuu-
lin, että teillä on ollut pientä kränää.”

Scott ei viitsinyt kysyä, mistä Ellis oli asiasta kuul-
lut. Castle Rock oli pikkukaupunki, jossa juoruilla
oli siivet. Etenkin kun entisen lääkärin rouva istui
kaikenlaisissa kaupungin ja seurakunnan toimi-
kunnissa. ”Jos McComb ja Donaldson kuulisivat
sinun rouvittelevan heitä, joutuisit heidän mustalle
listalleen. Ja nykyisen ongelmani valossa en edes
ajattele heitä.”

Tunnin kuluttua Scott istui työhuoneessaan hie-
nossa kolmikerroksisessa talossa, joka oli hiukan
Castle View’n keskustaa ylempänä. Häntä vaivasi
asua niin hinnakkaassa osoitteessa, mutta Nora oli
halunnut sinne, ja Scott oli halunnut Noran. Nyt
Nora oli Arizonassa, ja Scott oli jäänyt asuntoon,
joka oli ollut liian iso jopa heille kahdelle. Hän asui
siellä kollikissan kanssa. Hänestä tuntui, että Noran
oli ollut vaikeampi jättää Bill kuin miehensä. Kettu-
mainen ajatus, mutta niinhän totuus usein oli.

Hänen tietokoneensa näytön keskellä luki isoin
kirjaimin HOCHSCHILD-KOHNIN SIVUSTON 4. LUON-
NOS. Hochschild-Kohn ei ollut hänen toimeksi-
antajansa, kyseinen kauppaketju oli pannut lapun
luukulle melkein neljäkymmentä vuotta aiemmin,
mutta koska työ oli näin iso, hakkereiden harhaut-

taminen ei ollut pahitteeksi. Siksi hän käytti valemimeä.

Kun Scott kaksoisnapsautti, näytölle tuli kuva vanhasta Hochschild-Kohnin tavaratalosta (sen tilalle tulisi ennen pitkää paljon nykyaikaisempi rakennus, jonka omisti hänen todellinen asiakkaansa). Kuvan alla luki: *Sinulla on inspiraatio, meillä kaikki muu.*

Tämä lonkalta heitetty slogan oli itse asiassa syy siihen, että Scott oli saanut työn. Verkkosivujen suunnittelu vaati muutakin kuin inspiraatiota ja nokkelia iskulauseita, mutta kun kaikki nämä kohetasivat, syntyi jotain poikkeuksellista. Hän itse oli poikkeuksellinen, ja nyt hänellä oli tilaisuus osoittaa se. Scott aikoi ottaa tilaisuudesta kaiken irti. Loppuvaiheessa hän joutuisi tekemään yhteistyötä jonkin mainostoimiston kanssa, hän ymmärsi sen, ja mainosväki kajoaisi hänen tekstiinsä ja grafiikkaansa, mutta hän uskoi, ettei sloganiin koskettaisi. Suurin osa hänen perusideoistaankin säilyisi. Ne olivat niin vahvoja, että kestäisivät nykiläisten taitureiden hampaissa.

Scott kaksoisnapsautti taas, ja näytölle ilmestyi olohuone. Se oli täysin tyhjä, jopa valaisimet puuttuivat. Ikkunasta näkyi nurmea, joka, kuinka ollakaan, sattui kuulumaan Highland Acresin golfkenttään, missä Myra Ellis oli pelannut monet kierrokset. Muutaman kerran Myran neljän ryh-

mään oli kuulunut Scottin eksä, joka nyt asui (ja luultavasti golfasi) Flagstaffissa.

Bill D. Kolli asteli huoneeseen, naukaisi uneliaasti ja kyhnytti Scottin jalkaa.

”Pian saat syötävää”, Scott sanoi hiljaa. ”Muutama minuutti vielä.” Ihan kuin kissa olisi ymmärtänyt jotain minuuteista tai ylipäänsä ajasta.

Ihan kuin minä ymmärtäisin, Scott ajatteli. Aika on näkymätöntä. Toisin kuin paino.

Mutta ehkä se ei pitänytkään paikkaansa? Painon saattoi toki tuntea – kun sitä oli liikaa, olo oli *punkero* – mutta eikö sekin ollut periaatteessa ihmisten keksimä suure kuten aika? Kellon viisarit, va’an numerot, eivätkö ne olleet pelkkä keino yrittää mitata näkymättömiä voimia, joilla oli näkyvä vaikutus? Avuton yritys tavoittaa jotain siitä suuremmasta todellisuudesta, joka ylitti ihmisten käsittämän todellisuuden rajat?

”Anna olla, muuten kohta pimahdat.”

Bill naukaisi taas, ja Scott kohdisti huomionsa takaisin tietokoneen näyttöön.

Tyhjän olohuoneen yläpuolella oli hakukenttä, jossa luki *Valitse tyyli*. Scott naputteli *Siirtomaajan Pohjois-Amerikka*, ja näyttö heräsi eloon, ei hetkessä vaan hitaasti, kuin valikoiva asiakas olisi poiminut huonekalut yksitellen ja rakentanut niistä kokonaisuuden: tuolit, sohvan, vaaleanpunaiset seinät, joita ei ollut tapetoitu vaan jotka oli maalattu

Taianomainen tarina
aivan tavallisesta miehestä,
jonka epätavallinen vaiva
yhdistää riitaisan
pikkukaupungin asukkaat.

” KING KIRJOITTAI SEKÄ OPTIMISTISESTI ETTÄ MELANKOLISESTI,
ALATI ETSIEN VASTAUKSIA ELÄMÄN RATKAISEMATTOMIIN KYSYMYKSIIN. ”

PITTSBURGH POST-GAZETTE

” TODELLISUUDEN RAJOILLA TASAPAINOILEVA KERTOMUS,
JOSSA SUVAITSEVAISUUS, YHTEISYMMÄRRYS JA ANTEEKSIANTO
SAAVAT ELÄMÄN TUNTUMAAN KIRJAIMELLISESTI KEVYEMMÄLTÄ. ”

BANGOR DAILY NEWS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1298-2